

ba, poněvadž uvedený § 6. obsahuje ve prospěch dlužníka ještě další omezení výkonu exekuce na věci movité, čímž zájmy jeho dostatečně chrání.

Tím jest tudíž shora uvedená právní zásada odůvodněna.

Plenární usnesení nejvyššího soudu ze dne 5. ledna 1915, k R I 915/14, R II 1058/ a R III 405/14.*) Flieder.

K zlomyslnému poškození cizího majetku třeba jest úmyslu pachatelova směřujícího přímo k poškození. Nestačí odůvodnění, že pachatel byl si vědom toho, že bezprávným jednáním jeho by škoda vzejíti mohla, nýbrž třeba odůvodnění, že pachatel přes to odhodlal se poškození způsobiti (k §§ 85. a 468. tr. z. a § 281. č. 5 tr. ř.).

Rozsudkem c. k. zemského soudu trestního v Brně ze dne 10. listopadu 1914, č. j. Vr III 1845/14, uznán byl obžalovaný A. vinným přestupkem poškození cizího majetku spáchaným tím, že při koupání v řece opětovným násilným vzpínáním se na přídu sportovního člunu Dra. B. proti jeho vůli a přes opětovné jeho varování způsobil prasknutí člunu toho a tím jeho zničení. V důvodech rozsudku vzal soud za prokázáno, že obžalovaný poškodil člun vědomě, ježto byl na zlo, jež spojeno jest s jeho jednáním, výslovně upozorněn, že však přes to jednání své úmyslně provedl a tím odhodlal se spáchatí zlo, které tedy »rozvážil i zamýšlel«.

Na zmateční stížnost obžalovaného zrušil c. k. nejvyšší soud kasační za souhlasu c. k. generální prokuratury rozsudek jako zmatečný a odkázal věc k novému projednání a rozhodnutí příslušnému c. k. okresnímu soudu.

D ů v o d y :

Soud zjišťuje v subjektivním směru v důvodech rozsudku, že obžalovaný jednal při poškození veslařského člunu vědomě, ježto byl na zlo, jež bývá spojeno s jeho jednáním, upozorněn, že se však přes to odhodlal spáchatí toto zlo, že je tedy přímo rozvážil a zamýšlel a tudíž jednal ve smyslu §u 1. tr. z. v úmyslu, poškoditi zlomyslně cizí vlastnictví. Výrok, že obžalovaný jednal vědo-

*) K zamezení každé pochybnosti nutno vytknouti, že se tato právní věta nevztahuje k oněm zajišťovacím exekucím, o kterých se zmiňují cís. nařízení o příročích, tedy § 22. odst. 3. posledního všeobecného příročí ze dne 25. ledna 1915, č. 18. ř. z.

Dle § 14. odst. 1. cís. nařízení ze dne 25. ledna 1915, č. 19 ř. z. o příročí pro dlužníky v Haliči a Bukovině bydlící nelze pro poshověné soukromo-právní peněžité pohledávky ani exekuci k zajištění povolit. Jen povolení proz. opatření jest tu přípustno (odst. 3.). Že toto plenární usnesení nebylo zařadeno do knihy judikátní, asi tím se vysvětliti dá, že jeho aktuálnost a význam po ukončení války pomine, že tedy jeho platnost je jaksí časově omezena.

m ě, jest ovšem formálně odůvodněn poukazem na výpověď svědka Dra. B., který dosvědčil, že obžalovaného upozornil s počátku žertem, pak ale vážně a rozhodně, že by mohl svým jednáním způsobiti na člunu škodu, která by případně mohla převyšovati 100 zlatých, že však obžalovaný přes to pokračoval ve svém jednání, až přida člunu začala praskati a voda vnikla do člunu. Leč pro výrok, že se obžalovaný, ač byl upozorněn na možné zlo, přece jen odhodlal je způsobiti, neuvedl soud vůbec žádných důvodů. Příslušné zjištění jest však pro výrok o vině obžalovaného rozhodným, ježto k výroku o vině pro zlomyslné poškození cizího majetku jest potřebí úmyslu pachatele, směřujícího přímo ku poškození. Odůvodnění v tomto směru bylo však v daném případě tím nutnější, ježto obžalovaný — v době činu ještě ne 18 let starý chasník s dobrou pověstí — dle výpovědi poškozeného při koupání uchopil přídu člunu a tlačil jí dolů, aby si na ni sedl, a poněvadž celá věc byla s počátku i Drem. B. považována jen za žert a Dr. B. připouští sám možnost, že si obžalovaný nebyl vědom toho, co vlastně činí, a že neměl úmyslu směřujícího ku poškození cizího jmění, takže se nedá předem vyloučiti pouhé kulposní jednání, aneb pouhá svévole.

Bylo proto zmateční stížnosti opřené o § 281. č. 5. tr. ř. vyhověti, rozsudek ve výroku o vině v odpor vzatém, jakož i ve výrocih souvislých jako zmatečný zrušiti a naříditi nové jednání v rozsahu zrušení u příslušného nyní věcně okresního soudu.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího a zrušovacího soudu ze dne 19. ledna 1915, č. j. Kr III 216/14.)

Dr. Pavel Krippner.

Honební personál má ráz stráže a požívá tedy ochrany § 68. tr. z. jen v oboru, k němuž patří jeho obvod ochranný.

C. k. nejvyšší a zrušovací soud vyhověl zmateční stížnosti Josefa V. a Josefa M., zrušil odsuzující rozsudek c. k. kraj. soudu v O. ze dne 16. září 1914 $\frac{\text{Vr IX 915/14}}{25}$ a oba obžalované od obžaloby pro zločin veřejného násilí ve smyslu § 81. tr. z. a přestupku ve smyslu § 312. tr. z. dle § 259. č. 3 tr. ř. úplně osvobodil.

Důvody.

V odpor vzatý rozsudek zjišťuje, že obžalovaný Josef V. zastřelil dne 25. června 1914 v honebním území obce Savína, kde byl ustanoven hajným, srnku, kterou chtěl za přispění spoluobžalovaného Josefa M. odnésti. K tomu přišel přísežný hajný Josef S., kterému není svěřen k dozoru revír Savínský, nýbrž jen revír olomoucké sídelní kapitoly. Hajný S. vyzval oba obžalované, aby s ním šli ke starostovi, což Josef V. odepřel slovy, že po tom hajnému S.